

BAJKA O BOŽÍM SOUDU

Když hříchy Člověka dospěly k vrcholu, předstoupila před Boha Matka Země. Předala vládci Všemohára soupis všech činů, kterými Člověk ohrozil její samotnou existenci. Jména vymizelých druhů rostlin, zvířat, ptáků byla zapsána černě. Stejně tak byla černí zamazána veškerá vodstva, pramínky počínaje a oceány konče.

„Pohled, Pane, co napáchal ten, jehož jsi vyvolil jako pána tvorstva a k tomu ho vybavil rozumem,“ zalkala Matka Země.

„Vím,“ zachmuřil se Stvořitel. „Byl to můj největší omyl.“ A předvolal Člověka před soudnou stolicí.

„Proč?“ zeptal se Bůh. „Proč jsi toho tolik zničil a způsobil, že Země se počala měnit v poušť bez života?“

Člověk se hrdě napřímil a drze odpověděl: „Činil jsem tak v nejlepším přesvědčení, že přetvářím Zemi a беру si její bohatství, abych žil v blahobytu, jak sis to jistě přál.“

Bůh se zachmuřil a pokynul rukou. V tu chvíli Zem zahalila černě dusivého mračna, zaduněl hrom a blesky bily do každého místečka na planetě. Odněkud z hlubin nitra Matky Země zazněl temný hlas Osudu: „Bůh dal, Bůh vzal!“

V ten ráz se Člověk změnil na ohyzdného skřeta s tváří pořouchlé opice. Začal hrabat v hlíně, žvýkal nalezené kořínky, kamenem rozbíjel tvrdé slupky ořechů a k tomu pojídal tučné housenky. Vše se vrátilo na sám počátek. Ale Bůh zaznamenal, že se v malinkém mozečku toho skrčka začala rodit myšlenka: „A nemohlo by to být jinak?“

A Matka Země dál letěla Vesmírem vstříc svému Osudu...

Štěpán Neuwirth